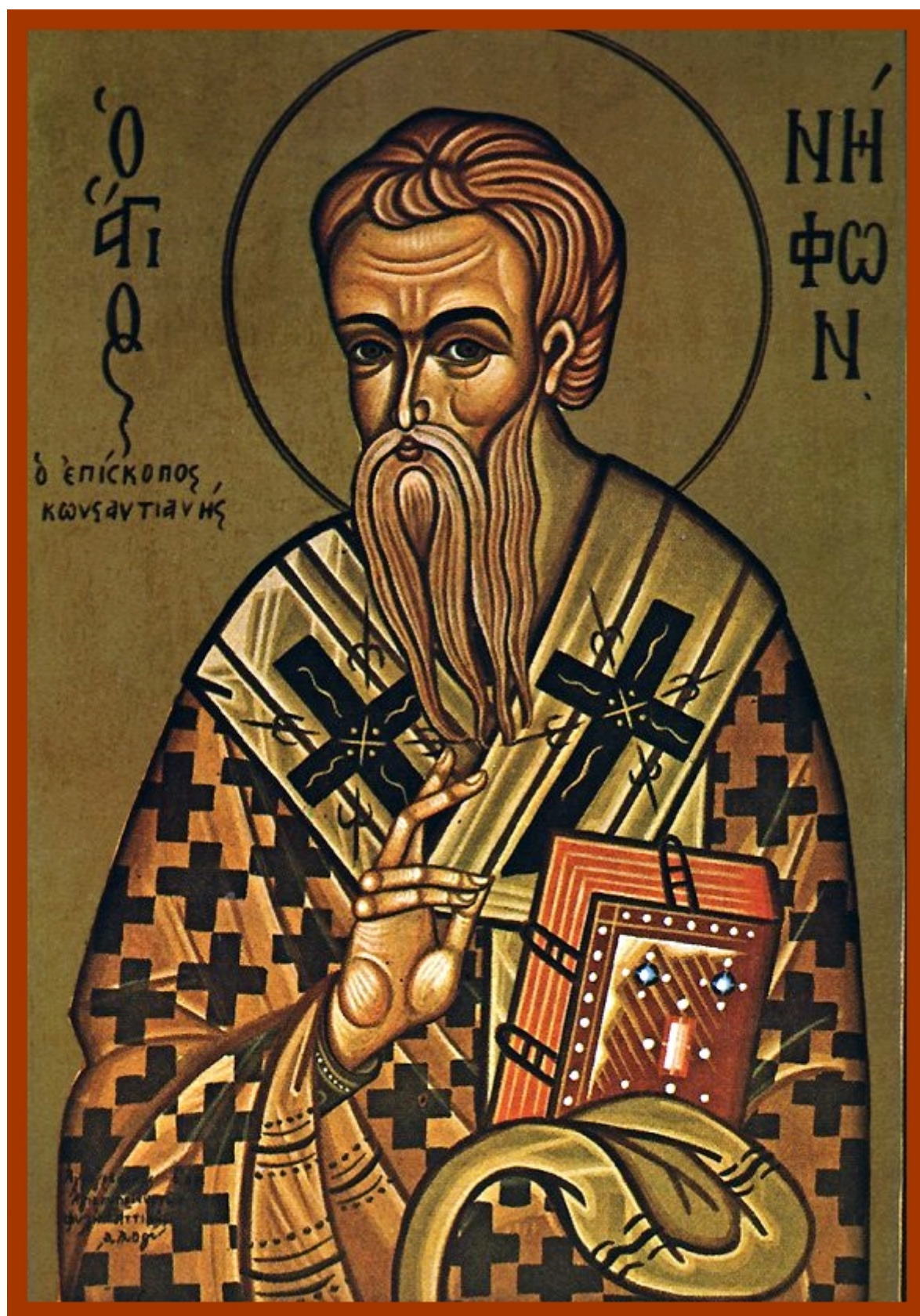
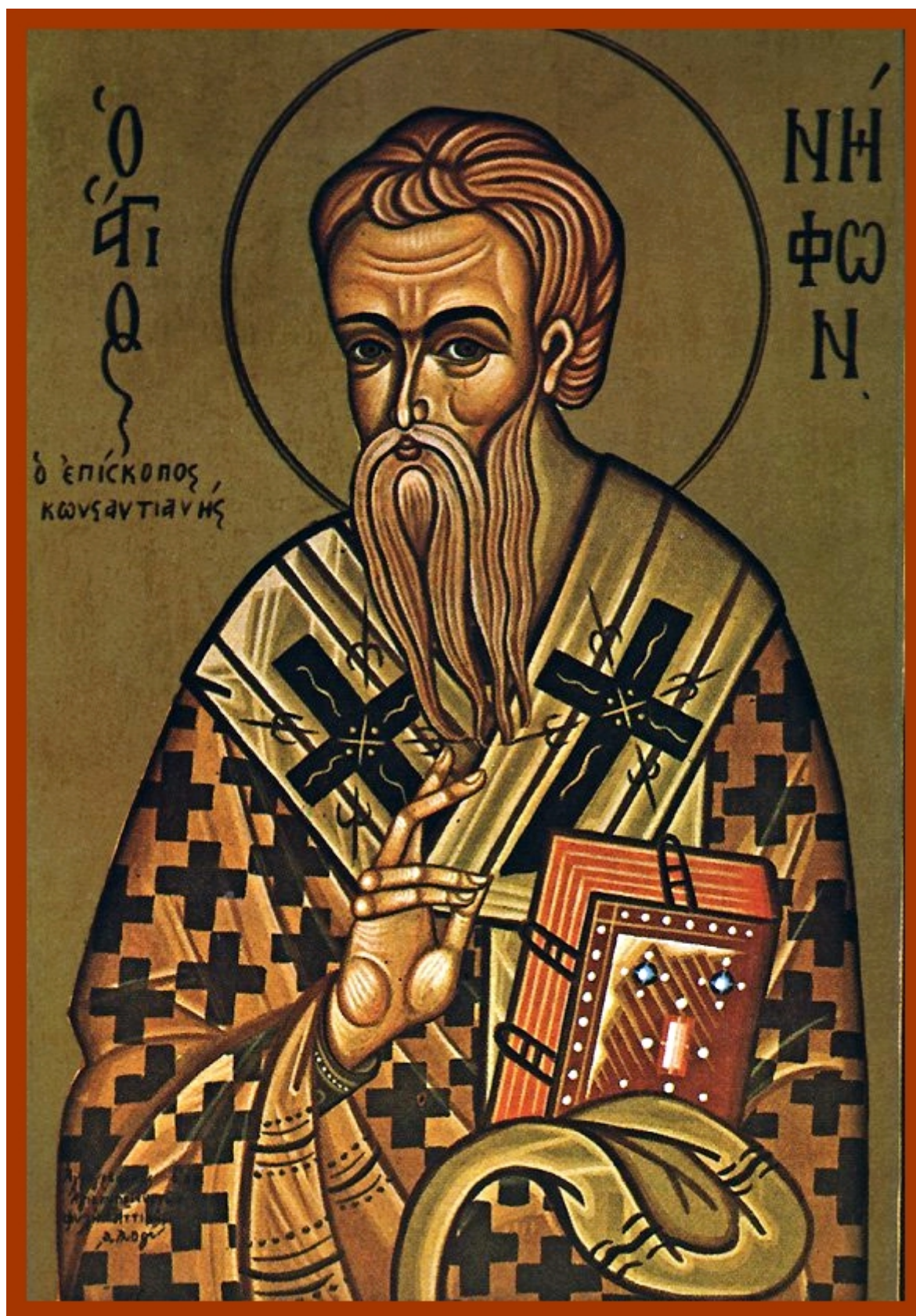

28 Οκτωβρίου 2019

Ο Άγιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής· ο Άγιος των μετανοούντων: Η σημασία της μετανοίας (μέρος 1ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ο ὀσιος Νήφων (4ος αἰώνας), ἐπίσκοπος Κωνσταντινῆς τῆς ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, μετὰ ἀπὸ μία ταραγμένη καὶ ἀσωτὴ νεανικὴ ζωὴ, μετανόησε πολὺ βαθιά, εὐαρέστησε τὸ Θεό με σκληρὲς ἀσκήσεις, πνευματικοὺς ἀγῶνες καὶ

ενάρετη πολιτεία, αξιώθηκε θεϊκών χαρισμάτων και αποκαλύψεων και, τέλος, χειροτονήθηκε επίσκοπος Κωνσταντιανής της Αιγύπτου, όπου διακρίθηκε για την αγιοπρεπή ποιμαντορία του. Θα παρουσιάσουμε μία σειρά από αποσπάσματα του βίου του προς ψυχική ωφέλεια μας.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

“Συνήθιζα να τον επισκέπτομαι συχνά. Μία μέρα λοιπόν, όταν πήγα, τον βρήκα να διαβάζει. Χάρηκε, όπως πάντα, που με είδε. Σηκώθηκε, με ασπάσθηκε κι έκανε να ξαναπιάσει το βιβλίο. Εγώ όμως είχα πάει εκεί για να ακούσω λόγο ψυχωφελή απ’ το στόμα του. Γι’ αυτό τον παρακάλεσα να διακόψει τη μελέτη του και να μου μιλήσει για τη μετάνοια.

Χωρίς να πολυσκεφτεί, μου λέει:

– Πίστεψέ με, αδελφέ, ότι ο αγαθός Θεός μας δεν θα κρίνει το χριστιανό επειδή αμάρτησε.

Ξαφνιαστήκα. Μ’ όλο μου το σεβασμό απέναντί του, τόλμησα να αντιδράσω.

– Δηλαδή, καταπώς λες, οι αμαρτωλοί δεν θα κριθούν; Μ’ άλλα λόγια, δεν υπάρχει κρίση;

Χαμογέλασε αινιγματικά.

– Υπάρχει και παραϋπάρχει!

– Τότε ποιος θα κριθεί;

– Άκου, παιδί μου, να σου το εξηγήσω: Δεν κρίνει ο Θεός το χριστιανό γιατί αμαρτάνει, αλλά γιατί δεν μετανοεί. Το ν’ αμαρτάνει κανείς και να μετανοεί, είναι ανθρώπινο. Το να μη μετανοεί, όμως, είναι γνώρισμα του διαβόλου και των δαιμόνων του. Γι’ αυτό λοιπόν, παιδί μου, θα κριθούμε: Γιατί δεν ζούμε συνεχώς μέσα στη μετάνοια.

Και παίρνοντας αφορμή από την συζήτησή μας εκείνη, μου διηγήθηκε με πολλή ενέργεια ένα θαυμάσιο γεγονός, που, ακούγοντάς το και μόνο, τα χάνει κανείς με την άφατη φιλανθρωπία του Κυρίου.

Λίγο καιρό αφότου η χάρη του Θεού τον είχε οδηγήσει για πρώτη φορά στη μετάνοια, βρισκόταν, λέει, σε μία περιοχή, που λέγεται “του Αρίσταρχου”, και αναλογιζόταν τις αμαρτίες του. Ξαφνικά, από μία εσωτερική παρόρμηση, λέει στον εαυτό του:

– Σήκω, αμαρτωλέ Νήφων, και πήγαινε στην εκκλησία, να εξομολογηθείς τις αμαρτίες σου στο Θεό. Δεν ξέρεις αν θα ζεις αύριο. Βιάσου, λοιπόν! Κουράστηκε να σε προσμένει εκεί ο πολυεύσπλαχνος Θεός, καρτερώντας τη μετάνοιά σου.

Δεν κατάλαβε για πότε έφτασε στο ναό. Λες κι είχαν φτερά τα πόδια του. Στάθηκε στα πρόθυρα. Στράφηκε στ’ ανατολικά, σήκωσε τα χέρια του ψηλά κι έκραξε με στεναγμούς:

– Δέξου, Πατέρα, τον νεκρό, πού ‘χασε την ψυχή του.

Δέξου το καταγώγιο των αμαρτιών, τον βλάσφημο και τον πονηρό, τον αδιάντροπο και τον αισχρό, τον μολυσμένο και στο σώμα και στην ψυχή. Δέξου με, τον βυθισμένο σ’ όλες τις δαιμονικές κακίες. Ελέησέ με, τον μοιχό, τον πόρνο και τον παιδοφθόρο, τον κλέφτη και τον παραβάτη, της αμαρτίας το σίχαμα.

Ελέησέ με, του ελέους η πλούσια κι αστείρευτη πηγή. Μην αποστρέψεις από μένα το πρόσωπό Σου τ’ αγαθό. Μην πείς, Δέσποτα: “Ποιός είσαι τάχα; Δεν σε ξέρω!” Μην πείς: “Που ήσουν ως τώρα;” Μην με περιφρονήσεις, τον καπνό, το χώμα, τη σαπίλα, τη ντροπή, το σίχαμα, την ανομία, το σκουπίδι, των πονηρών το λάφυρο και των θνητών το σκάνδαλο. Μη μ’ αποστέρξεις, Δέσποτα. Έλεος δείξε, σώσε με! Το ξέρω δα, φιλόνητο, ότι δεν θέλεις το χαμό του αμαρτωλού, μα την επιστροφή και την σωτηρία του. Δεν θα Σ’ αφήσω, αν δεν με ελεήσεις! Δεν θα Σ’ αφήσω, αν δεν με βοηθήσεις!...

Δεν είπε μόνο αυτά, μα και πολλά άλλα, με την ψυχή φαρμακωμένη...

Ξάφνου, μία βροντή ακούστηκε απ’ τον ουρανό, κι ένα φως, ακτινωτό και φοβερό, έλαμψε. Κι εκείνο το φως έγινε σαν αγκαλιά, που έκλεισε μέσα της τον όσιο και τον ασπάσθηκε τρυφερά! Συνάμα μιά γλυκειά, ουράνια φωνή ακούστηκε να λέει:

- Καλώς όρισε ο γιός μου! Καλώς το, το παιδί μου, το πικραμένο μου! Ξαναζωντάνεψε το παλικάρι μου. Ξαναβρέθηκε το χαμένο μου. Πως αναστέναζα, γιέ μου, για σένα! Πως καιγόταν η καρδιά μου κι αδημονούσε και έλεγε: “Να, ώρα την ώρα θα γυρίσει. Κι αν όχι το πρωί, σίγουρα όμως ως το βράδυ...”. Πως μ’ έλιωνε η έγνοια σου!...Χαρά σ’ εμένα τώρα, που φωτίστηκαν τα μάτια σου, ξανάνιωσε η ψυχή σου, και από μόνος σου πιά θα μ’ ομολογείς χωρίς δισταγμό!

Με τα λόγια αυτά τον ασπάσθηκε πάλι και χάθηκε στον ουρανό. Κι ο δίκαιος, απ’ τη γλυκύτητα του ασπασμού, έπεσε σαν σε έκσταση.

Μόλις συνήλθε λίγο, άλλο τίποτε δεν μπόρεσε να κάνει ή να πει, παρά μόνο να ψελλίσει:

- Δόξα Σοι, ο Θεός! Δόξα Σοι!

Και πάλι:

- Δόξα Σοι, ο Θεός!...

Το έλεγε και το ξανάλεγε ακατάπαυστα, με την καρδιά πλημμυρισμένη από θεϊκή ευωδία και το στόμα ξέχειλο από μέλι πνευματικό.

συνεχίζεται...